

FARKAS WELLMANN ÉVA

Most szinte ő

Most szinte ő vagy, majdnem ébren,
bizsergésként futsz át a háton,
sodor valamit számos érben
tested, míg elszakaszt a mától.

Jogvitába hív, volt időbe,
ágyra fektet, unottan ásít,
áthúz az énből majd az őbe,
úgysem lehetne senki más itt,

aztán, hisz a kockázat túl nagy,
vesztesz inkább, vége a pernek.
Csak még egy vádat kamatul hagyj.

Most majdnem magam vagyok, gyermek.
... Szinte egészen odatúl vagy,
ahol a versek megteremnek.

Akt

Megyeri Horváth Gábornak

Engedni kell, hogy már ne fedje semmi.
Hogy megmutassa mulasztásait.
(Ahogy a vers. Saját magának lenni.)

Nem határozni meg. Ne címkézzé rongy.
Nem szabni árát drága textilekkel.
(Tanuld be jól, hogy éppen mit ne mondj.)

A halott test, míg élő vagy, tabu.
A meztelen test, amíg nem szeretsz.
(Jól tippeltél, ez itt a várt kapu.)

Védtelenül. Színek is csak a háttér
fényeiből. Parádés részletek.
(Az ecset majd egyszer – lényegre? – rád tér,)

hogy tény legyen a gyanított, a sejtett,
és megszólaljon minden ér, ideg,
(s élet legyen, amit a ruha rejtett.)

MEGYERI HORVÁTH GÁBOR: MACSKÁS AKT